

Přijmout vlastní osud. Smířit se s ním. Kdyby jen Sylvia Greeneová měla tolik síly, aby to dokázala! Celou dobu, vždycky, věděla, co ji čeká, zkoušela se na to připravit, když jí ale teď bylo doopravdy dáno stanout tváří v tvář smrti, ztratila veškerá racionalita smysl, jediné, co zůstalo, byly instinkty. Žádná slova, která by to vše dokázala popsat, už nezbývala, nebylo zde místo pro vědomí, zůstal jenom tlak smyčky, která jí drtila krk a prsty, jež se proti tomu tlaku zoufale snažily bojovat. Nezáleželo na tom, že Sylvia byla tam, kde být chtěla. Kde být musela. Nezáleželo na tom, že to všechno, to, že byla na konci lana, které ji vraždilo, bylo nutné pro záchranu vlastní rodiny. Zůstala jenom temná, primitivní zákoutí její mysli, která se osudu bránila, zůstaly jenom její prsty, které cítila prodírat se k hrdlu a rozdírat se o hrubá vlákna lana. Nehty se pokoušely je protrhnout a holé nohy kopal ve vzduchu, zoufale se snažíce najít něco pevného.

Dokonce to *něco* i viděla. Židli, ležící na boku, mimo dosah jejích natahujících se chodidel. Bolest, kterou působila smyčka stahující se jí kolem krku, byla nesnesitelná a to, jak se s lanem pokoušela bojovat, její utrpení ještě zvyšovalo. Pěstěné nehty si marným bojem už polámala a bolest z nich jí vystřelovala do prstů. Dopřála si ten komfort, že si předem pečlivě nastudovala vše, čím teď procházela,

takže kdyby mohla myslet, měla by teď ještě jednu naději – že už brzy bude po všem.

Profesí byla vždycky myslitel, výzkumník, takže se vybavila vším vědomím, které jí bylo dostupné. Věděla proto, že to nebude trvat ani celých pět minut, než jí zemře mozek. A že jakmile k tomu dojde, ustane i všechna bolest. Srdce bude možná potom bít i dalších patnáct minut, ale stejně jako orchestr, který přijde o dirigenta, začne ztrácet rytmus a pak... prostě bít přestane. Pak nastane ten věčný klid a chlad. Pak ale také začne ta další odporná část smrti – rigor mortis, posmrtná ztuhlost. Než k tomu dojde, Sylvia doufala, že ji najde Connor. Ne, chlapci, modlila se. Hlavně ne chlapci. Představa, že ji najdou oni, skoro nahou, pouze ve spodním prádle, houpat se na konci provazu, byla hnusná. Pouze ve spodním prádle. Modrém. Krajkovém. Protože věděla, co přijde, vybrala si k tomu sadu prádla ve své oblíbené barvě.

Přála by si, aby teď dokázala na chlapce nemyslet. Ale byly to právě jejich tváře, které jí zaplňovaly mysl. Byly to jejich tváře, kvůli nimž teď bojovala o život ještě usilovněji. Viděla je jako nemotorná batolata, držící se jí za ruku a vzhlížející k ní s důvěrou v její bezpodmínečnou lásku. Viděla je jako větší, starší, štěňata, která již začala ztrácet ten rozkošný miminkovský tuk, hystericky se smějící na horské dráze v Thorpe Parku. Naříkající nad rozbitým kolenem. S rukama nevěřičně vztyčenými v úžasu při sledování filmů o Hvězdných válkách. S vyděšenými obličejíky, když byli přistiženi, jak si dlouho po „večerce“ pod peřinou vyprávějí o knize o Harrym Potterovi. A potom se jí vybavil Connor, její manžel. Viděla ho, jak se obdivuje tomu, když se pro něj svléká, vnímala jeho touhu, jeho přetrvávající lásku. Vnímala jeho smutek, vybavovaly se jí jeho úsměvy, strach, zlost, naděje a radost, všechny ty chvíle, které spolu prožili. To, jak společně s Connorem prováděli chlapce bouřkami života, jak se pokoušeli pomoci jim najít ten nejbezpečnější,

nejsprávnější kurz. Když si uvědomila, že ti tři budou muset nadále procházet životem sami, bez ní, srdce ji rozbolelo a z očí se začaly valit slzy. Nešlo to ale jinak.

Věděla, že pláče. Vzhledem k tomu, o kolik toho právě přicházela, to ale ani nemohlo být jinak. Byla zdravá, chytrá, i když už na té horší straně čtyřicítky, měla ale rodinu, kterou milovala, a práci, kterou měla ráda. O to vše měla být okradena a to, co by mohlo být, ale nebude, bylo tím, co ji naplňovalo největším smutkem.

Ve dnech, které předcházely této chvíli, Sylvia často uvažovala o tom, jestli je to všechno opravdu nevyhnutelné. Možná kdyby v určitou chvíli řešila určité věci jinak...? Kdyby byla jiným člověkem? Kdyby se dříve pokusila sehnat pomoc? Teď už ale nezbyval čas nařikat nad tím, co by se mohlo stát v té budoucnosti jejího života, která se neodehraje. Náhle ji napadlo, jestli to, co teď cítí, není pocit, jaký znají schizofrenici. Její myšlení se rozdvojovalo. Byla zde chladná, klidná a racionální část, byla zde ale i jiná její vrstva, ta, která se pokoušela bojovat s nevyhnutelným. Tahle její část zuřila, byla plná zlosti a zoufalství, jak se tělo pokoušelo dostat do plic další doušek vzduchu, prsty se snažily roztrhnout lano, rozervat ho. Její tělo bylo chvějícím se tělem primitivního zvířete, bojujícího ze všech sil, zatímco její mozek to stvoření chladně a se zájmem sledoval, jako by přihlížel něčemu, co se děje někomu úplně jinému. Jako by chování toho zvířete studoval a hodnotil.

Náhle jí před očima vybuchl ohňostroj. Barvy tak jasné a zářivé, jaké nikdy v životě neviděla. Byly všude, všude, kam dohlédla, a byly tak krásné! Sylvia o tom četla, bylo to to poslední vzepětí mozku před tím, než začne odumírat. Tělo se začalo chvět ještě více, to jak si ty nejprimitivnější a nejzákladnější části její mysli začaly uvědomovat, jak málo času jim už zbývá. Přes slzy a vybuchující gejzíry barev se skoro nedalo prohlédnout, přesto měla Sylvia pocit, jako by se ten svět

za nimi, před chvílí ještě tak vzdálený, začal náhle zvětšovat. A potom ho prozářil jasně bílý paprsek, zářivější než cokoliv, co kdy viděla. Začal se zvětšovat, růst, sílit a mohutnět, pohlcovat vše okolo sebe, až nakonec Sylvia pohlédla přímo do živého a tepajícího srdce slunce.

Volný pád. To proto umírala. Ta dvě slova se jí prodrala do mysli, vpálila se do ní, jako vlna odplavila všechno. Stala se její poslední myšlenkou: *Volný pád.*

Sylviino tělo se začalo zklidňovat, jeho boj o život ustal, instinktivní i racionální spoje, které ho udržovaly v chodu, začaly vyhasínat, jak pomalu ustávaly poslední známky života. Ještě chvíli poté, co se tělo zklidnilo úplně, bilo srdce. Po několika desítkách vteřin ale ustalo i to a krev v žilách začala chladnout.

2

Hvězdy, ty ho nesoudily. Ne, ty ne. John Wallace seděl pod nekonečným baldachýnem tvořeným zářivými tečkami cizích sluncí a na pár okamžiků si dovolil to potěšení zapomenout na břemeno, které musel nést, a zasnít se nad nespočetnými galaxiemi nad svou hlavou, rozkládajícími se tisíce a tisíce světelných let daleko. Hvězdy se nezajímaly o jeho vinu. O vinu, kterou cítil od té chvíle, kdy mu v náruči zemřela milovaná žena. A stejně jako rozeklané hory, tyčící se všude okolo něj, zůstanou ty hvězdy stejně netečné a tím vším nedotčené i po tom, až bude Wallace a všichni ti, kteří si na něj budou pamatovat, dlouho mrtví. Uvažovat takhle o nekonečnu poskytovalo Wallaceovi útěchu a chvíli klidu, nemohl ale žít v oblacích, musel zůstat na zemi, zapletený do celé sítě emocí, které ho poutaly. Vina ho stahovala zpět a vedle majestátu toho, čím byl obklopen, si vždycky byl nucen připomínat, že si odpuštění nezaslouhuje. Znovu si vybavil její vyděšenou tvář, jak k němu vzhlížela, a pocit vznešenosti ze strmých štítů Hindúkuše opět vystřídal žal.

„Chybíš mi,“ zašeptal. „Tak moc mi chybíš.“

Bolest, kterou pocítilo jeho srdce ve chvíli, kdy zemřela, se od té doby rozšířila do celého těla, zintenzivněla, jako by ho chtěla zlomit. Byla to bolest, ale bolest známá, bolest vítaná. Byla to bolest, která

představovala jediné a poslední pouto se ženou, kterou miloval. Nemohl, nesměl o ni přijít.

„Už vím, co jsem měl udělat,“ pokračoval. „Neměl jsem...“

Ticho lesa okolo něj narušil zvuk blížících se kroků a Wallace okamžitě umkl.

„*Tr'ok Si'ol*.“ Za Wallacem se ozval chlapecký hlas, a když se otočil, uviděl Kurika, nejmladšího syna svého hostitele. Ve světle hvězd se dala rozpoznat jeho tvář s olivově zbarvenou pokožkou.

Za celou tu dobu, kterou strávil v Kamdeši, se Wallaceovi zatím nepodařilo zjistit, co vlastně znamená *Tr'ok Si'ol*, což bylo jméno, které mu jeho hostitel, Vosuruk, dal. Kdykoliv se někoho zeptal, odpoví mu byly pouze přátelské úsměvy, případně nic neříkající vysvětlení, jehož se dočkal už od Vosuruka. Je to prostě jeho jméno pro Kom.

„*Oasa mes Ia*,“ pokračoval Kurik, když došel blíže. „*T'ot gij'a ku t'u z'otr*.“

„Anglicky, prosím,“ zaškemral Wallace, který porozuměl jedinému slovu – *z'otr* –, což znamenalo příbuzný. Dokázal se docela slušně domluvit pašunsky, uměl i trochu arabsky, v konfrontaci s jazykem kamviri, kterým hovořilo maximálně deset tisíc lidí na celém světě, ale hanebně zklamal.

„Otec říká ty přijít.“ Kurik zrozpačitel a zjevně váhal nad každým slůvkem, než se ho odvážil říct nahlas.

„Nechtěl bych rušit.“ Wallace odmítavě pozvedl ruce a o krok ustoupil, bylo ale zjevné, že jak gesto, tak slova se zcela míjejí účinkem. Teenager dostal úkol a jinou možnost, než že ho vykoná tak, jak mu bylo uloženo, prostě nemohl připustit.

„Jít,“ pronesl Kurik důrazně, načež se obrátil a zamířil zpátky.

Wallace naposledy pohlédl ke hvězdám a pokusil se představit si, že tam někde mezi nimi je teď i jeho láska, svobodná a netrpící. Ve skutečnosti ale věděl, že jediným místem, kde přetrvává, jsou srdce

těch, již ji znali. S pocitem jakéhosi indiferentního vzteku se obrátil a zamířil za chlapcem. Noční rozhovory, které Wallace s Connií vedl, byly jeho způsobem, jak ji přivést zpátky k životu. A pro tuto noc musela tedy zůstat pohřbená.

Kurik se otočil, a když viděl, že Wallace vykročil za ním, usmál se.

Wallace už v Afghánistánu strávil drahně času, ale pořád celou tu zemi s její kulturou a historií nechápal. Lidé zde byli násilím sehnáni do jednoho houfu a Brity prohlášeni za jeden národ, ve skutečnosti to ovšem byla pestrá mozaika, či ještě spíše koberec ušitý z hadříků, v němž měli lidé jako jednotlivci často mnohem blíže ke svým kmenovým „bratrancům“, žijícím v Pákistánu nebo Tádžikistánu, než ke „krajanům“ se stejnou státní příslušností. Wallace zamířil do Núristánu, protože podle všech informací, jichž se mu odtamtud dostalo, šlo o území, stále ještě rozpolcené kmenovými válkami. Núristánské kmeny, které spolu po staletí bojovaly, se teď ale spojovaly ve společné obraně proti znovu a znovu se obrozujícímu Tálibánu. Západní média o konfliktu informovala jako o jednoduchých střetech mezi provládními silami a islamistickými radikály, protože tak tomu mohla porozumět, ve skutečnosti měla ale válka, kterou provincie žila, mnohem více fazet. Po celá desetiletí se Núristánu říkalo také Kafiristán, což by se volně dalo přeložit jako země bezvěrců, protože místní tvrdošijně odmítali přijmout islám. Po celém Núristánu tak přežívaly – a poměrně úspěšně – „kapsy“, v nichž lidé vyznávali prastarou kalašskou víru. A dokonce i místní muslimští konvertité si své obřady doplňovali o rituály vypůjčené z náboženství svých předchůdců. Núristánské kmeny tak teď dělaly vlastně jenom to, co dělávaly již po celá desetiletí a staletí. Neohroženě vzdorovaly útlaku ze strany „cizáků“, aniž by se příliš zabývaly tím, zda jde o Brity, muslimy, Sověty, Tálibán, Američany či Paštuny. Zrovna teď se celý Kom sjednotil do bitvy proti silám Tálibánu, které měly zjevně v úmyslu ovládnout jejich vlast.